

Sygn. akt II Ka 116/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Kłęk
Protokolant	-	sekr. sąd. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sieradzu Agnieszki Czajkowskiej oraz pełnomocnika naczelnika Urzędu Skarbowego w S. M. K., po rozpoznaniu w dniu 6 VI 2018 r. sprawy: **Z. W.** oskarżonego o czyny z art. 54 § 2 w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 13 marca 2018 r. w sprawie II K 564/17,

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Sieradzu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 116/18

UZASADNIENIE

Wniesionym 09 sierpnia 2017 r. aktem oskarżenia Z.

W. został oskarżony o to, że:

I w okresie od 31 stycznia 2015 r do 6 maja 2015 r. w S., woj. (...) będąc

prezesem zarządu (...) sp. z o.o. z/s w S. przy ul.

Zakładników 18 (KRS (...)) uchylał się od opodatkowania podatkiem

od nieruchomości poprzez nieprzedłożenie w ustawowym terminie, tj. do dnia

31 stycznia 2015 r. deklaracji DN-1 na podatek od nieruchomości na rok 2015

przez co naraził Gminę M. S. na uszczuplenie w kwocie 71.282 zł

naruszył przepisy art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach

i opatach lokalnych,

to jest o czyn z art. 54§2 w zw. z art. 9§3 k.k.s.

II w okresie od 31 stycznia 2016 r do 13 czerwca 2016 r. w S., woj. (...)

będąc prezesem zarządu (...) sp. z o.o. z/s w S.

przy ul (...) (KRS (...)) uchylał się od opodatkowania

podatkiem od nieruchomości poprzez nieprzedłożenie w ustawowym terminie, tj. do dnia 31 stycznia 2016 r. deklaracji DN-1 na podatek od nieruchomości na rok 2016 przez co naraził Gminę M. S. na uszczuplenie w kwocie 71.282 zł naruszył przepisy art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opatach lokalnych, to jest o czyn z art. 54§2 w zw. z art. 9§3 k.k.s.

Opublikowanym 13 marca 2018 r. w sprawie II K 564/17 wyrokiem, Sąd Rejonowy w Sieradzu uniewinnił oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa. Z uzasadnienia wyroku wynika, że u podstaw decyzji sądu legły następujące ustalenia:

II Ka 116/18 2/6 2018-06-15

a) brak dowodów na ustalenie, że zamiarem oskarżonego było uchylenie się od opodatkowania i narażenie podatku na uszczuplenie, przy czym za takowe sąd meriti nie uznał niezłożenia deklaracji DN-1 za 2015 i 2016 r. skoro przedmiot opodatkowania nie zmienił się w stosunku do poprzedniego okresu rozliczeniowego, a w decyzji o wysokości zobowiązania wskazano wartości analogiczne jak w decyzji za 2014 r.

b) spółka zarządzana przez oskarżonego z przyczyn od siebie niezależnych, a związanych z praktykami monopolistycznymi Przedsiębiorstwa (...) (...) Sp. z o.o. nie mogła realizować celu, jaki sobie wyznaczyła,

c) uregulowanie części zobowiązania;

d) podjęcie przez Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki

B. S. uchwały o realizacji projektu oraz

sprzedaży nieruchomości przy Zakładników 18 skutkiem czego oskarżony zaproponował ustanowienie hipoteki na nieruchomościach należących do spółki, przy czym takie hipoteki zostały ustanowione, co w kontekście szacunkowej wartości nieruchomości czyni realnym spłatę zobowiązania w przyszłości.

W ustawowym terminie wyrok w całości, na niekorzyść oskarżonego

zaskarżył prokurator. Na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych, przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a polegający na niewłaściwym przyjęciu, iż oskarżony (...) nie miał zamiaru uchylania się od opodatkowania i narażenia podatku na uszczuplenie, co miało wpływ na treść wyroku i w rezultacie niesłuszne uniewinnienie oskarżonego (...) od popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy dokonanie takiej oceny zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi wprost do odmiennego wniosku.

Oskarżony skorzystał z prawa do złożenia odpowiedzi na apelację domagając się utrzymania w mocy zaskarżanego wyroku.

W toku rozprawy apelacyjnej skarżący oraz oskarżyciel skarbowy poparli apelację. Oskarżony i jego obrońca wnieśli zaś o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

II Ka 116/18 3/6 2018-06-15

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Wobec treści podniesionego przez skarżącego zarzutu należy wskazać, iż uzasadnienie apelacji i przytoczona podstawa prawna zarzutu pozostaje w opozycji do treści zarzutu. W uzasadnieniu skarżący nie podnosi argumentów, które wskazywałyby na to, że nie zgadza się z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną materiału dowodowego. Ścisłej skarżący nie podważa dokonanej przez Sąd oceny wiarygodności poszczególnych dowodów. Nie podnosi także zarzutów w zakresie kompletności zebranego materiału dowodowego. Wskazuje natomiast, iż Sąd Rejonowy „niewłaściwie ocenił stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia”. Oznacza to, iż użyte w tenorze apelacji sformułowanie nawiązujące do oceny materiału dowodowego („przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”) dotyczy nie obrazu art. 7 k.p.k. a wadliwości procesu wnioskowania o braku podstaw do zakwestionowania chroniącego oskarżonego domniemania niewinności z prawidłowo zebranego, ujawnionego w toku rozprawy i ocenionego materiału

dowodowego.

Wskazana sprzeczność nie dyskwalifikuje apelacji, a zwłaszcza nie umniejsza znaczenia podniesionych w niej uchybień, które jako zasadne musiały skutkować uchynieniem kwestionowanego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania. Rzecz w tym, iż gros okoliczności powołanych przez Sąd jako determinujące uniewinnienie oskarżonego ma charakter dowolny, pozorny lub nie znajduje oparcia w obowiązującym prawie.

Całość rozumowania Sąd Rejonowy oparł na tezie, iż oskarżony, jako podmiot odpowiedzialny za wykonanie obowiązków podatnika za (...) Sp. z o.o., mimo niezłożenia deklaracji podatkowych DN-1 na podatek od nieruchomości nie wyczerpał znamion uchylania się od opodatkowania podatkiem od nieruchomości za lata 2015 o 2016, bowiem stosowną deklarację złożył za rok 2014, a stan faktyczny nie uległ zmianie.

Zaprezentowany tok rozumowania jest wadliwy z racji nieuwzględnienia obowiązującego stanu prawnego. Rzecz w tym, iż obowiązek złożenia deklaracji DN-1 do 31 stycznia na dany rok podatkowy przez podmioty

II Ka 116/18 4/6 2018-06-15

inne niż osoby fizyczne nie jest zależny od zaistnieniem jakichkolwiek zmian w stanie faktycznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 9 pkt. 1 ustawy z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. Nr 9, poz. 31 ze zm.) m.in. osoby prawne są obowiązane składać, w terminie do dnia 31 stycznia, organowi podatkowemu właściwemu ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania, deklaracje na podatek od nieruchomości na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru. Ewentualne zmiany stanu faktycznego na ten obowiązek nie mają wpływu, bowiem w przypadku zmiany okoliczności faktycznych podatnik jest zobligowany do złożenia – niezależnie od deklaracji na dany rok podatkowy – deklaracji korygującej w terminie 14 dni od dnia

zaistnienia zdarzenia mającego wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku.

Rzecz w tym, iż w przypadku osób prawnych, a zwłaszcza podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, codziennością są zmiany sposobu wykorzystania nieruchomości w związku z bieżącą działalnością, a to ma wpływ na wysokość zobowiązania. Sąd Rejonowy stwierdzając, że oskarżony nie ponosi odpowiedzialności karnej pominął zupełnie fakt, iż podsądny miał świadomość powyższych uregulowań, skoro złożył stosowaną deklarację za 2014 r. Wobec konfliktu, którego istotą była wysokość podatku za 2014 r. miał też świadomość zależności wysokości zobowiązania od zadeklarowanego sposobu wykorzystania nieruchomości.

Ma rację skarżący, iż podkreślana przez Sąd Rejonowy sytuacja spółki nie ma znaczenia dla oceny, czy oskarżony nie składając deklaracji DN-1 na lata 2015 i 2016 wyczerpał znamiona czasownikowe przestępstwa skarbowego nieujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania penalizowanego art. 54§1 k.k.s. Czym innym jest bowiem nieujawnienie właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania, a czym innym sprzeniewierzenie się obowiązkowi zapłaty podatku. Podatek od nieruchomości już z mocy ustawy, pomijając zobowiązania do 100 zł, jest rozkładany na raty. Podatnik, ma także prawo ubiegania się o umorzenie płatności każdego podatku (także od nieruchomości) i to dla oceny zasadności lub nie wniosku o umorzenie zobowiązania ma znaczenie choćby kondycja finansowa podatnika, w tym jej przyczyny, a także ewentualne skutki zapłaty zobowiązania (lub jego egzekucja) w całości. Oczywiście przy tym

II Ka 116/18 5/6 2018-06-15

jest, iż umorzenie zobowiązania dotyczy zobowiązania już istniejącego, o ustalonym wymiarze, a nie przyszłego, hipotetycznego. Sam oskarżony poprzez zaniechanie złożenia deklaracji DN-1 wskazanych w zarzutach uniemożliwił wydanie decyzji o podatku od nieruchomości pozostającej we władaniu zarządzanej przez niego spółki, a tym samym uniemożliwił tej spółce możliwość ubiegania się o umorzenie zobowiązania.

Nieporozumieniem jest także wywodzenie o braku winy oskarżonego z faktu, że spółka (...) nie podjęła działalności, dla której została powołana. Po pierwsze to nie kto inny jak inwestor powołujący spółkę celem prowadzenia działalności gospodarczej ryzyko gospodarcze z tym związane. To on planując przedsięwzięcie gospodarcze zobowiązany jest do oceny możliwości osiągnięcia założonego celu gospodarczego i to on, poprzez instrumenty prawa handlowego, wybiera osoby za to odpowiedzialne, osoby które przyjmują na siebie odpowiedzialność za osiągnięcie celów statutowych. Inwestor a następnie zarząd powołanej przez niego spółki winien dokonać oceny priorytetów gospodarczych i stopnia zaangażowania na każdym etapie realizacji inwestycji z uwzględnieniem istniejących realiów także w kontekście prawa lokalnego i konieczności jego zmian by osiągnięcie celu gospodarczego zakładanego przez spółkę było realne. Niezależnie od powyższego trzeba też wskazać, iż jakkolwiek zła byłaby sytuacja (...) Sp. z o.o.

fakt ten nie usprawiedliwia zlekceważenia obowiązującego prawa w zakresie ujawnienia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania. Niewypełnienie tego obowiązku przez oskarżonego z tych przyczyn, szeroko opisanych i przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku, i przez samego oskarżonego w odpowiedzi na apelację, dowodzi jedynie stopnia jego kompetencji do prowadzenia takich inwestycji jakie były celem (...) Sp. z o.o. natomiast nie stanowi o niewyczerpaniu znamion czasownikowych zarzucanych mu czynów.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił apelację prokuratora i uchylił zaskarżony wyrok w całości. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy ustalił z czego wynikało po stronie oskarżonego zaniechanie złożenia deklaracji DN-1 na lata 2015 i 2016 biorąc tu pod uwagę ogół działalności oskarżonego i jego doświadczenia. Pomocne w zakresie oceny zamiaru oskarżonego

II Ka 116/18 6/6 2018-06-15

będzie ustalenie czy oskarżony był odpowiedzialny za wykonanie obowiązków

o jakich mowa w art. 6 ust. 9 pkt. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w innych podmiotach (w tym samym czasie lub uprzednio) i czy obowiązek ten realizował rokrocznie zgodnie z wymogami wskazanej ustawy, czy też tylko wówczas, gdy dochodziło do zmiany powierzchni nieruchomości lub sposobu jej wykorzystania.

Omówione powyżej okoliczności, które Sąd Rejonowy przyjął za podstawę uniewinnienia Sąd uwzględni natomiast dokonując oceny zachowania oskarżonego w kontekście art. 1§2 k.k.s.